

BERRİN

Berrin 15 yaşında liseli genç bir kızdı. Doğuştan görme engelliydi. Anne ve babası onunla küçüklüğünden beri çok güzel ilgilendiler ve hiçbir zaman ona engelini hissettirmediler. Berrin okula bazı zamanlar arkadaşları ile bazı zamanlarda tek başına gidiyordu. Salı günü dil ve anlatım dersinden sınavı vardı. Odasına kapanmış harıl harıl sınavına çalışıyordu. Kendisini o kadar kaptırmıştı ki babası Emir Bey'in kapıyı tıklatması ile irkildi. "Efendim?" deyiverdi birden.

-Müsait misin kızım, girebilir miyim?

-Tabi babacığım.

Emir Bey bir elini koyduğu kapı kolunu yavaşça büküp açtıktan sonra içeri girdi. Kapının yanında ki duvara dayalı sandalyeye oturduktan sonra:

-Yarın ki Dil ve Anlatım sınavına mı çalışıyorsun Berrin, dedi.

-Evet baba. Hafta sonundan beri çalışıyorum. Bayağı kuvvetli olduğunu düşünüyorum.

Emir Bey yüzünde beliren şefkat ve sevgi içeren bir tebessüm ile:

-Asla şüphem yok kızım. Eminim su içer gibi içmişsindir çalıştığın konuları, dedi. Fakat biraz ara ver. Annen akşam yemeği için sofraya çağırıyor.

-Tamam babacığım. Bitti zaten hemen geliyorum.

Babası Emir Bey ve annesi Hande Hanım, kızlarının görme engelli olmasına rağmen ders çalışma hırslına hayrandılar ve her zaman arkasındaydılar, onu hep destekliyorlardı. Emir Bey oturduğu sandalyeden kalktı ve akşam yemeği için salona gitti. Berrin kitaplarını kapatıp kabartmalı yazılarını kitaplarının üstüne koyduktan sonra masanın köşesine itti. Kalktı, mavi döner sandalyeyi masanın ayak boşluğu bölümüne itti. Açık olan oda kapısını yavaşça çekerek odadan çıktı. Duvarlarında çeşitli resamlara ait olan resimler ve Berrin'in de yapmış olduğu, fırça ile şekillendirilmiş bir yaprak resmi bulunan geniş koridoru aşarak salona geldi. Sandalyesini çekmiş tam oturacakken annesi Hande Hanım:

-Berrin şekerini unutmuşum kızım. Mutfakta, tahta dolapta olacaktı. Sana zahmet oturmada getirir misin?

-Tamam. Getiriyorum.

Berrin evin her karesini, köşesini bucağını çok iyi biliyordu. Salonda birkaç adım attı, salon kapısına yaklaştığını anlayınca iki kolunu öne uzatarak kapıya dokundu. Geniş diktörgen yapılı mutfak, salona bitişik ve hemen sol yandaydı. Mutfakta hangi materyalin, buzdolabının, mavi tahta dolabın nerede olduğunu yerlerini hiç şaşırmaadan bulabiliyordu. Mutfaka girince hemen kapının sol yanında bulunan kahvaltı masasına bitişik mavi tahta dolaptan yoklama yoluyla bulduğu şekerliği alarak tekrar salona döndü. Demin çekmiş olduğu sandalyesine oturarak çorbasını içmeye koyuldu.

Emir Bey iki aydır işsizdi, iş arıyordu. Tez vakitte bulmalıydı da. Çünkü kendisi bir aile geçindiriyor, bir kız çocuk okutuyordu. Berrin artık genç kız olmuştu. Kendisi büyüyüp serpildikçe masrafları da büyüyordu. Bu süre zarfında önceden biriktirmiş oldukları paralarla geçiniyorlar, bir masraf yapacakken parayı çekinerek harcıyorlardı. Gün gelecek bu paralar da suyunu çekecekti. Emir Bey bir aile babası olarak elbette eşine ve çocuğuna iki aydır rahat para verememenin, masraflardan kısılmasının, işe giderken sağladığı rahatlığı, imkanları şimdi dikkat ederek yapmak zorunda olmalarının yüküyle eşi ve kızının önünde ezildiğini hissediyor ve üzülmüyordu. Arada düşünürdü: Kendi durumları orta halliydi. Fakirler, yoksullar, dar gelirliiler nasıl geçiniyorlardı? Çocuklarına bir çikolatayı bile alırken hesap etmek zorunda olanlar bile vardı belki de. O çocuklara babaları nasıl cevap veriyordu? Üzülüyor muydu? Ya pazar parası isteyen eşine ne diyordu evin direği? Ne de olsa bütün aile, geçimlerini sağlayan bu koca adamın eline bakıyordu. Ya dışarda kalanlar, evi barkı olmayanlar nasıl yaşıyorlardı? Emir Bey ve ailesinin geçimleri zor olsa da en azından açıkta değillerdi. Başlarını sokacak bir evleri vardı. Aklında bu tür soruların sonu gelmiyor ve en sonunda dudaklarının arasından kendi duyacağı kadar bir sesle “çok şükür halimize” diyordu.

Akşam yemeğini yerlerken Hande Hanım bugün komşuda konuşulanları anlatıyordu:

-Bugün Nurten ile seni konuştuk Emir. Nurten'in kayını Fırat Bey'in güvenlik firması varmış. Muhasebeci arıyorlarmış. Nurten de seni sordu bana. “Hande senin eşin muhasebeciydi değil mi.” dedi. “Evet” dedim. Biz dün akşam eşim Selim ile konuştuk Emir Bey'i. Selim Emir'i çok sever. İş aradığından haberi vardı. “Dilerse görüşmeye gitsin, çok beyefendi bir adam, o girerse oraya sevinirim” dedi. Ben de “akşam konuşurum eşimle, çok sağ ol Nurten” dedim.

-Nerede bu güvenlik firması?

-Nurten yanlış hatırlamıyorsam Kağıthane'de demişti. Hem bizim Hasköy'e de yakın. Olursa çok iyi olur Emir.

-Tamam. Sen Nurten Hanım ile görüş. Firmanın telefonunu al. Ben bir görüşeyim. Eğer olursa mekân yönünden de avantajlı. Benim için çok iyi olur.

-Yarın Nurten annesine gidecek. Eğer görürsem bir fırsatını bulup konuşurum.

Berrin akşam yemeğini bitirmiş, yatağına gitmek üzere ufak ufak hareketleniyordu. Yemek kaşığı ve çatalını eline aldığı yemek tabağının içine koymuş, odasına geçerken salonun bitişiğindeki mutfağın lavabosuna bırakacaktı. Hande Hanım çakır bakışlarını kızına çevirerek:

-Berrin kalkıyor musun? dedi.

-Evet anne. Bugün Dil ve Anlatım sınavına çok çalıştım. Beni bayağı bir yordu. Yediğim yemekte ağırlık yaptı herhalde. Sanki birileri göz kapaklarıma kanca takmış bütün güçleriyle aşağıya çekiyorlar. Erkenden yatacağım.

-Tamam hayatım, dedi annesi. İyi geceler.

Babası da ağzında ki lokmasını daha bitirmemişken:

-İyi geceler! dedi.

Berrin derslerine çok önem veren bir öğrenciydi. Kendisini çalıştığı derse bir kaptırdımı iki, iki buçuk saat başından kalkmazdı. Elindeki şeffaf renkli cam yemek tabağını halsiz halsiz yürüyerek mutfağın metal kare lavabosuna bıraktıktan sonra uzun geniş holde yavaş adımlar atarak odasına girdi. Üç kapılı tek çekmeceli gardrobunun içinden yeşil renkli çiçek figürlü gecelik takımlarını buldu eliyle yoklayarak. Üzerini değiştirdikten sonra yatağına yöneldi ve elyaf yorganının altına süzüldü. O kadar yorulmuştu ki yatağına girdiği gibi göz kapakları kapanıverdi. Mart ayının sonları olmasına rağmen hava çok soğuktu. İlkbaharın ilk ayı soğuk geçiyordu.

Berrin akşam sekizde yatmış sabah altı buçukta yatağının yanında ki komodinin üzerinde bulunan nostaljik görünümlü dışı metal içi pembe renkli ve çiçekli desenlerle dekore edilmiş saatin çalmasıyla uyandı. On buçuk saat uyumuş uykusunu iyi almıştı. Yine de yatağın sıcaklığı onu aldatıyor, kalkmasını engelliyordu. Beş dakika daha yatak keyfi yaptıktan sonra doğruldu, yatağının içinde ferforje karyola başı ile arasına başını koyduğu yastığı yerleştirip beş dakika da yaslanır vaziyette oturdu. Sonunda elyaf pembe yorganın altından çıkıp banyonun yolunu tuttu. Daha iyi ayılabilmek için elleriyle yüzüne soğuk su vurdu. Askılıktaki beyaz renkli gül motifli havluyla kuruladıktan sonra banyodan çıkıp mutfağa doğru giderken, burnuna mis gibi kokular geliyordu. Mutfaktan gelen sesler üzerine:

-Anne, diye seslendi. Sen misin?

-Evet, dedi annesi.

Berrin mutfağa girince:

-Oh! Her yer mis gibi kızartılmış ekmek kokuyor.

-Sen seversin.

-Sevmek ne kelime, bayılırım!

-Sen buzdolabından tereyağını getir. Akşam dışarı çıkartmıştım gerçi, sabaha kadar yumuşasın diye, ocağın yanına koyduğum için yemekleri ısıtırken erimiş. Demin koydum, yarım saat kadar önce.

-Yarım saat önce koyduysan daha donmamıştır ki.

-Olduğu kadar. Ben babanı uyandırayım, dedi Hande Hanım ve mutfaktan çıkıp yatak odasına gitti. Berrin dolap görünümündeki beyaz buzdolabın önüne geldi. Sağ kapağını çekip açtıktan sonra el yordamıyla küçük kare cam kaptaki tereyağını buldu ve getirip kahvaltı masasına koydu. Bu arada babası Emir Bey'de kalkmış, lavaboya gittikten sonra mutfağa gelmişti.

-Günaydın, dedi Berrin'e.

-Günaydın baba. Annem nerede?

-Yatağı düzeltiyor, gelir şimdi.

Baba, kız kahvaltıya oturdular. Berrin kızarmış ekmeklerin üzerine tereyağı sürüyor, babası Emir Bey çayları dolduruyordu. Bu arada Hande Hanım Emir Bey'in yeni kalkmış olduğu yatağı düzeltiyordu. Sonra pencerenin önünde ki bordo kanepenin üzerinde, dağınık halde bulunan üç, beş parça kıyafeti katladı, kapının hizasında ki sürgülü dolaba yerleştirdi. Perdeleri çekti, açtı. Odayı havalandırmak için pencereleri de açtıktan sonra yatak odasından çıktı ve mutfağa geldi. Berrin'e bakarak:

-Dil ve Anlatım sınavın kaçınıcı derste?

-Üç veya dört. İki derste Dil ve Anlatımdan.

-Saat yediyi on geçiyor. Kaçta çıkacağız?

-Anneciğim, senin gelmene gerek yok. Biz dün okuldan çıktıktan sonra Esra ile eve dönerken anlaşmıştık. Yedi buçukta bizim kapının önüne gelecekti. Çok özür dilerim, söylemeyi unutmuşum, dedikten sonra masadan kalktı ve hızlıca odasına doğru yöneldi. Biraz sonra okul formasını giyinmiş, saçlarını at kuyruğu toplamış, okul çantasını eline almış olarak daire kapısının önüne geldi. Hande Hanım onun odadan çıktığını anlayınca oturduğu sandalyeden kalktı ve daire kapısının bitişiğinde olan mutfak kapısının eşiğine gelerek:

-Ah kızım. Keşke haber verseydin dünden. Aklım sende kalacak şimdi.

-Hiçbir şey olmaz anneciğim. Sen merak etme.

Hande Hanım daire kapısının diğer yanında bulunan portmantonun yanına gelerek, buraya dayalı zannettiği sopaya bakarken göremeyince:

-Nerde bu? dedi.

Bu arada Emir Bey'de yanlarına gelmişti. Berrin okula geç kalmasın diye acele eden Hande Hanım'a:

-Ne arıyorsun hayatım? diye sordu.

-Berrin'in sopasını buraya koyduğumu hatırlıyorum ama şimdi yok.

-En son yatak odasında kapının arkasında görmüştüm.

-Orada ne işi var. Ben oraya götürmedim ki.

-Ben de götürmedim. Dün Berrin sana vermişti.

-Dalgınlığıma gelmiş olacak herhalde dedi ve koşarak yatak odasına gitti. Hande Hanım sopayı alıp gelirken Berrin çoktan montunu ve ayakkabısını giymişti. Aceleyle annesinin verdiği sopasını alarak duvarlara dokuna dokuna merdivenlere doğru yürüdü. Bu arada kendisini yolcu eden anne ve babasına neşeli bir sesle "görüştürüz" demeyi de ihmal etmedi. Berrin Hanım arkasından hafif yüksek bir sesle:

-Dikkatli gidin kızım, dedi.

Esra da yeni gelmiş, tam zile basacakken apartmanın kapısı önünde Berrin ile karşılaştı. Dududilli bir kızdı Esra. Kendisini çabuk sevdiren tiplerdendi. Çok sıcakkanlı ve güler yüzlüydü. Kimsenin kalbini kırmamaya çalışır, karşı taraftan ters bir karşılık olsa bile kötüye karşı kötü olmazdı hemen.

-Günaydın tatlım, dedi Berrin'e.

-Günaydın. Nasılsın?

-İyiyim, sağol. Asıl sen nasılsın. Sınavın var ya bugün. Çalıştın mı ?

-Hafta sonundan beri çalışıyorum. Sınava girmeden evvel son bir kez daha tekrar ederim.

-Eminim süt içer gibi imişsindir konuları.

-Bilmem dedi Berrin gülerek. O sınavdan sonra belli olur.

İki arkadaş konuşa konuşa giderlerken okula gidecekleri otobüs durağına vardılar. Esra saatine baktı, yediyi otuz beş geçiyordu. Saat sekizde dersleri başlıyordu. Beş dakika sonra otobüs geldi. Esra Berrin'in koluna girerek otobüs kapısına getirdi. Berrin el yordamıyla bulduğu, kapının hemen arkasındaki demirlere tutunarak otobüse binerken, arkasından da Esra bindi. Engelinden dolayı hemen iki üç kişi yer gösterdi. Tabi bir başkası yer verir nasıl olsa diyerek istifini bozmayanlarda vardı, sanki onları görmemiş edalarıyla telefonlarını kurcalayanlar veya uyuma numarası yapanlarda. Özellikle bunları yapanlar genç kısımdı. Duyarlı insanlarımız azda olsalar varlardı. İnsanlar neden böyle yapıyorlardı? Peki gençlik niçin böyle yetişiyordu? Ailelerde mi bir problem vardı, yoksa gençlerde mi ?

Otobüs inecekleri Sümbül durağına varmak üzereydi. Esra Berrin'in kulağına eğilerek kısık bir sesle:

-Durağa varmak üzereyiz. Haydi tatlım, iniyoruz, dedi.

-Tamam canım. Saat kaç oldu bu arada?

-Sekize on var.

Otobüs sümbül durağına vardı. Esra Berrin'in koluna girerek beraber dikkatli bir şekilde indiler.

Berrin görme engelliler okulunda okuyor, hiçbir zr olmayan Esra ise Berrin'in okulunun hemen yanında ki Katip Lisesi'nde okuyordu. Birbirlerinden okullarına girmek için ayrılmadan evvel Berrin mahcup bir ifade ile Esra'ya:

- Ne zamandır sık sık okula seninle beraber gidip geliyoruz. Benimle geldiğin için teşekkür ederim Esra. Herkes benim eziyetimi çekmez, dedi.

Esra Berrin'in bu sözlerine üzülmüştü. Ses tonunu yumuşatarak ve umursamazmış gibi görünerek:

-Ne eziyeti. Hite yle bir şey olduğu yok. Ben sana sadece arkadaş oluyorum. Sen tek başına da gidip

gelebiliyorsun. Benim desteğimle gidip gelmiyorsun ki okula. Böyle düşünürsen gerçekten üzülürüm arkadaşım, dedi.

Okul çıkışı tekrar geldikleri yollardan giderek beraber döneceklerdi. Katip Lisesi'nin zilini duyan Esra:

-Okul çıkışı görüşürüz hayatım. Sınavında başarılar dedi ve hızlıca lisenin bahçesine doğru koştu.

Berrin'in işittiği bu tatlı cümlelerden sonra arkadaşına duyduğu sevgi bir kat daha artmıştı. İçinde yaşadığı büyük bir mutlulukla okuluna doğru yöneldi.

Hande Hanım Berrin'i uğurladıktan sonra hep beraber kahvaltı yaptıkları masayı toplamaya koyuldu. Emir Bey bu arada sandalyesine oturmuş, eşi iş yaparken kapıcının getirdiği günlük gazeteyi okuyordu. Masayı topladıktan sonra çıkan bulaşıkları bulaşık leğeninde yıkayan Hande Hanım daha sonra ocağın üzerini sildi. Ocağı silerken kullandığı cifli elbeziyi bulaşık leğenine daldırıp kirini buraya akıttıktan sonra çeşmenin altında yıkadı. Ellerinin arasında güzelce sıkarak süzdükten sonra askılıkta ki diğer elbezilerin yanına astı. Emir Bey okuduğu gazeteyi masanın üzerine bırakıp yatak odasına geçti. Sonunu heyecanla merak ettiği romanını aldı ve pencerenin altındaki bordo kanepeye oturup yaslanarak kaldığı yerden okumaya başladı. Aşk romanlarını okumayı seviyordu. Elindeki romanın konusuda birbirlerini çok sevipte aileleri yüzünden evlenmelerine izin verilmeyen iki kara sevdalıydı. Acaba bu iki sevdalı sonunda birbirlerine kavuşabilecekler miydi yoksa roman hazin bir sonla mı bitecekti?

Saat öğleyi bulmuş, bembeyaz bulutların arasından güneş bir gözüüp bir kayboluyordu. Hande Hanım işlerini bitirmiş dinlenmek üzere oturduğu kanepede uyuyakalmıştı. Emir Bey'de roman okurken gözleri yorulmuş, elindeki kitabı yatağın yanındaki üç çekmeceli komodinin üzerine bırakarak, oturduğu kanepeye uzanmıştı. Uyandığında saat öğlen olmuş on iki buçuğu gösteriyordu. Kalktı siyah puantiyeli beyaz halının üzerinde iki üç adım atarak kapıya geldi. Karnı acıkmıştı. Yerleri beyaz fayanslarla döşeli geniş koridordan geçerken "Hande" diye sesleniyordu. Önce Berrin'in odasına baktı, sonra mutfağa gitti, orada da bulamayınca salona geldi. Öğlen yemeği için sofrayı hazırlamasını isteyecekti. Eşini kanepenin üzerinde uyur halde bulunca yanına yaklaştı ve yavaşça:

-Hande, Hande diye seslendi.

Hande Hanım yattığı yerden doğruldu, oturdu.

-Ay belim, dedi omuzlarını ve kollarını gererek. Belim tutulmuş. Saat kaç?

-On iki buçuk civarları.

-Ne çabuk.

-Uyuduğun için sana öyle geliyor.

-Neyse. Öğlen yemeğinin vakti gelmiş. Ben sofrayı hazırlayayım, dedi ve oturduğu kanepeden kalktı. Ayakta bir sağa bir sola doğru gerinirken Emir Bey:

-Ben de onu söyleyecektim, dedi. Karnım kazanıyor açlıktan. Yemekte ne var?

-Sabah patates doğramıştım, kızartırız diye. Üzerine domates sosu döküp kızartılmış biberleri koyacağım. Yanına da ayran yapacağım.

Birlikte mutfağa geçtiler. Hande Hanım patatesleri kızgın yağın içine attıktan sonra iki domatesi alıp rendeledi. İçine küçük bir diş sarımsak doğradı, ocağa koyup altını yaktı. Emir Bey ayranı yaparken o da sofrayı hazırlıyordu. Patateslerin pişmesi yarım saati geçmişti. İki atım patates kızarmıştı. Kızaran patatesleri yayvan melamin bir tabağa koyduktan sonra masaya koydu. Beraber sofraya oturduklarında saat biri çeyrek geçiyordu. Bazı insanlar yemeklerini on beş, yirmi dakika da yerlerken, bazıları bir saatte yerler. Emir Bey ve ailesi de öyleydi. Sindire sindire yerlerdi. Yemeklerini bitirip sofradan kalkarlarken saat ikiyi geçmişti. Aslında bu kadar geç kalkmalarının sebebi yemek yemekten çok, konuşmalarıydı. Sofra onların muhabbet masası gibi oluyordu bir nevi.

Berrin son derse girmiş, dersi dinliyordu. Üçe çeyrek kala zilin çalmasıyla ders bitmiş, öğrenciler çıkmak için hazırlanıyorlardı. Berrin çıkmadan evvel öğretmenine:

-İyi günler, hocam, dedi.

-Güle güle Berrin.

Okulun kapısına geldiğinde saat üçe on vardı. On dakika Esra'nın gelmesini bekledi. Biraz sonra Esra nefes nefese gelmiş heyecanla:

-Selam canım. Çok beklettim mi?

Berrin latife yaparak:

- Beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.

-Kusura bakma Berrin ya! Okulun bahçesinde Elif'le konuşmaya dalmışım. Çok özür dilerim arkadaşım, dedi ve Berrin'in yanağına bir özür öpücüğü kondurdu. Berrin gülen yüz ifadesiyle:

-Önemli değil arkadaşım, dedi. Beraber geldikleri yoldan tekrar gitmek üzere evlerinin yolunu tuttular.

Esra Berrin'i çok sever, hiçbir zaman onu kırmamaya çalışırdı. Çok iyi geçinen iki sıkı dost, öz kardeş gibi iki yakın arkadaşlardı. Çocuklukları beraber geçmişti. Esra ile hem mahalle arkadaşlarıydılar, hem de okul arkadaşı sayılırlardı. Berrin görme engelliler okuluna gidiyor, Esra da bu okulun hemen yanındaki Katip Lisesi'nde okuyordu. Çocukken dışarda oynarlarken bile Esra Berrin'i gözetler, bir kavga olduğu zaman onu sanki annesiymiş gibi korurdu. Şimdi ikisi de büyümüş, serpilmiş birer genç kız olmuşlardı. Geleceği parlak iki genç kız.

İki hafta sonra okullar tatile girecekti. İkisi içinde hak ederek alacakları takdir belgeleri sürpriz olmayacaktı. Okul dönüşü birbirleriyle anlaştılar. Esra ikisinden de bir yaş büyük olan, Berrin'in de tanıdığı sınıf arkadaşı Fatma'yı alıp Berrin'lere geleceklerdi. Hande Hanım kızının eve sürpriz arkadaş getirmesine alışmıştı. Canı sıkılmasın diye bir şey demezdi. Zaten Berrin kolay kolay odasından çıkmazdı. Genelde görme engelliler için özel olarak tasarlanan özel daktilo veya tabletlerle hazırlanan kabartma yazılı hikaye kitaplarını okuyarak vakit geçirirdi. Bazen arkadaşlarıyla, annesiyle veya ailecek alışverişe çıkarlar, bazen de babasıyla özel otomobilleriyle araba turları yaparlardı. Bakkala, manava tek başına sopasıyla gider, alınacakları alır ve eve dönerdi. Manavcı Selim amca Berrin'i kendi torunu gibi sever, her geldiğinde "sen mi geldin minik kuşum" diye iltifat ederdi.

Berrin eve gelmiş, odasına geçmiş hazırlanıyordu. Formasını çıkartıp, mavi çizgili gri eşofmanlarını giydikten sonra odasından çıktı. Salona annesinin ve babasının yanına geldi ve annesine:

-Anne, birazdan Esra ile Fatma bize gelecekler, dedi.

-Tamam tatlım. Gelsinler.

Yemek masasının yanında, sandalye de oturan babası Emir Bey'e:

-Sen evde mi olacaksın baba. Bir yere gidecek misin?

-Birazdan nalbura gideceğim. Banyoda ki lavabonun musluğu bozulmuş. Ona musluk alacağım.

-İyi olur babacığım. Kızlar böyle daha rahat ederler, o yüzden, dedi ve mutfağa doğru yöneldi.

Mavi dolabı açtı. Önceden yapılmış ve kavanoza konulmuş kurabiyeleri buldu ve mutfak taşının üzerine koydu. Sonra tabak dolabından aldığı çerez tabağına yerleştirdi. Buzdolabını açtı, elleriyle yoklayarak bulduğu aşağıdan yukarıya doğru daralan cam şişedeki vişneli meyve suyunu aldı. Bardaklıktan aldığı üç porselen bardağa doldurduktan sonra mavi dolap ile kahvaltı masasının arasındaki tepsilerden üzeri vazo ve içindeki çiçeklerle desenlendirilmiş melamin tepsiyi aldı. Masanın üzerine koydu. Taşın üzerinden hazırlanmış olduğu kurabiye tabağını ve meyve suyu boşalttığı porselen bardakları alarak teker teker tepsiye yerleştirdi. Bu sırada evin zili çaldı. Kapıya doğru yönelirken annesi Hande Hanım'da kapıya bakmak için kalktı. Berrin'i görünce salonun eşliğinde durup dikildi. Berrin daire kapısını kendisine doğru çekerek açtı. Nezaketle misafirlerini içeriye buyur ettikten sonra Hande Hanım:

-Hoşgeldiniz kızlar, dedi.

Fatma ilk defa Berrin'lere geldiği için biraz çekingen davranıyordu. Esra:

-Hoşbulduk Hande teyzeciğim. Nasılsınız?

-Teşekkür ederim, canım. Sen nasılsın?

-İyiyim sağolun.

-Arkadaşınız kim?

-Benim sınıf arkadaşım Fatma.

-Sen de hoşgeldin kızım.

-Sağolun. Hoşbulduk.

Berrin Fatma'yı bir senedir tanıyordu. Esra'nın vesilesiyle tanışmışlardı. Birden söze karışarak:

-Anneciğim, biz odama geçelim, dedi ve arkadaşlarıyla beraber koridorun sonundaki odaya doğru yürüdüler. Onlar odaya girdikten sonra Hande Hanım salona tekrar geri döndü. Berrin hazırladığı tepsiyi mutfakta unutmuş, getirmek üzere kalkarken Esra:

-Ne oldu?

-Tepsiye bir şeyler hazırlayıp koymuştum. Onu unutmuşum.

-Sen otur, ben getiririm dedi ve mutfaktaki hazır tepsiyi aldı, tekrar odaya döndü.

Kızlar bir yandan yerlerken diğer yandan kendi aralarında konuşuyorlardı. Berrin kendilerinden bir yaş büyük olan Fatma'ya:

-Karneni nasıl bekliyorsun Fatma?

-Takdir bekliyorum. Sen?

-Ben de takdir bekliyorum.

-Esra, peki sen? dedi Berrin.

-Taktirdir inşaallah dedi gülerek.

Konuşurken sözlerine kahkaha katmayı severdi Esra.

Fatma Berrin'in gözleri görmemesine rağmen elde ettiği başarıları içten içe kutluyordu. Geçen sene 2012'nin mayıs ayında taşınmışlardı Hasköy'e. Babası, arkadaşının inşaat firmasında müdür olarak işe başlayacağı için gelmişlerdi İstanbul'a. O yüzden Fatma liseye burada başlamıştı. Esra ile aynı sınıftalardı. İki de çok çalışkanlardı. Fatma; ailesi okula geç yazdırdığı için arkadaşlarından bir yaş büyüktü.

Berrin kızların ikisine birden:

-Beraber ders çalışıyor musunuz? diye sordu.

Fatma tabaktan kurabiye alırken:

-Bazen. Neden?

-Hiç sordum. Peki kuvvetli oluyor mu?

-Birimiz okuyor, birimiz dinliyoruz. Sonra okumayan okuyor, okuyan dinliyor bu sefer. Kuvvetli oluyor tabi. Akılda kalıcı oluyor böyle.

-Ben tek çalışıyorum. Arada annem de okuyor bana ama tek başıma çalışmaya alışmışım. Öyle daha iyi anlıyorum gibi geliyor. Halbuki benim gibi görmeyenler duyarak daha iyi anlarlar. Bende tam tersi, dedi gülerek.

Bir yandan meyve suyunu içerken diğer yandan onları dinleyen Esra Berrin'in bu sözlerine üzülmüştü. Berrin için hayat çok zor olmalı diye düşündü.

Gözleri görmeyen insanların duyumları diğer insanlara göre çok daha kuvvetlidir. O yüzden okta zeki olurlar. Berrin'de yleydi. Gözleri görmeyen diğer sınıf arkadaşları gibi çok zekiydi. Yaşadığı dünyayı çok merak ediyordu. Acaba dünya nasıl bir yerdi? Elleri, yüzü, gözü nasıldı? İçinde gezindiği küçüklüğünden beri koşturduğu evleri nasıl bir yerdi? Yürüdüğü sokaklar, yediği yemekler, hayvanlar nasıldılar? Bunları merak edip üzüldüğü, ağladığı zamanlarda oluyordu. Sonra aklına yryemeyenler, fel olanlar, zihinsel engelliler ve sair durumda olanlar geliyor, onları dşndk haline şükrediyor, kuvvet buluyordu. Bir zamanlar doktorunun "ileriki zamanlarda belki gözleri görebilir, bir ihtimal var, her şey için, ne olursa olsun, hayatta hiçbir zaman ümitsizliğe düşmeyin" dediğini hatırlıyor ferahlıyordu.

Kızlar muhabbet ederlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Fatma kolundaki gmşvari saatine bakarak:

-Eyvah! Saat altıya gelmiş. Ben bizimkilere beş buçukta gelirim demiştim.

Esra hemen oturduğu döner sandalyeden kalktı, hızlıca koridoru yarıladı, portmantodan Fatma'nın montunu ve kendi hırkasını alarak tekrar odaya geldi ve Berrin'in yüzüne bakarak:

-Baban nalburdan dönmüş Berrin, dedi.

-Bir şey olmaz kızlar. Bu kadar telaşa vermeyin.

-Olsun, dedi Esra ve ekledi: Annem hep şöyle der: " Kızım elalemin adamı eve geldiği gibi sen de hemen eve gel. Adam içten döner, a olur, terlemiştir istirahat etmek ister fakat siz varsınız diye rahat edemez."

-Babam alışmıyor kızlar biliyorsunuz. Hem bizimkiler odama gelmezler arkadaşlarım varken. Babam bizi de rahatsız etmez, kendisi de rahatsız olmaz. Aksine arkadaşlarımın gelmesine sevinir, sosyal bir hayatımın olmasını isterler hep, rahat olun siz, dedi Berrin gülerek.

Kızlar hazırlanmışlar evlerine gitmek üzereydiler. Portmantodan aldıkları ayakkabılarını kapının önünde giydikten sonra herşey için teşekkür edip hızlıca merdivenlerden aşağıya indiler. Hande Hanım kızların gittiğini salonda otururken duymuş Berrin kapıyı kapatırken:

-Berrin, diye seslenmişti.

Berrin kapıyı kapattıktan sonra salona annesinin ve babasının yanına geldi. Oturduğu kanepeden kendisine bakmakta olan annesine:

-Efendim anne.

-Kızları mı uğurladın.

-Evet. Baba?

-Efendim.

-Sen ne zaman geldin, ben zilin sesini duymadım?

- Anahtarla açtım kapıyı, ondan duymamışsındır. Az önce geldim.

-Ne kadar önce?

-On beş yirmi dakika kadar oldu.

-Saat dört gibi çıkmıştın evden. Geciktin. Nalburcu Emin amca ile mi konuştunuz?

-Evet. Öteden beriden.

Hande Hanım sevinçli bir sesle söze girerek:

-Ayakta dikilme Berrin. Gel bak ne diyeceğiz sana?

Berrin köşedeki tekli koltuğa oturduktan sonra Hande Hanım devam etti:

-Babanın işi için Nurten'le görüştüm. Demin sen arkadaşlarınla odadayken babanla onu konuşuyorduk. Firmanın telefonunu aldım ama gerek kalmadı. Nurten eşi Selim Bey'i aradı. Firmanın sahibi olan Fırat Bey'le baban için bir konuşsun, görüşme ayarlasın diye. Sağolsun Selim Bey kardeşini arayıp konuşmuş, bir görüşme ayarlamış bizim için Çarşamba gününe. Yani yarın baban görüşmeye gidecek.

Berrin neşeli bir sesle:

-Baba, deyiverdi. Gerçekten mi?

-Evet kızım.

-Ay ya. İnşallah olur o zaman. Mülakat umarım olumlu geçer.

Ertesi sabah Emir Bey akşamdan Hande Hanım'ın güzelce ütölemiş, hazırlamış ve özenle askıya asıp, yatak odasının kapısının arkasına astığı kömür gibi simsiyah takım elbisesini giymiş, saçlarını arkaya tarayarak jölelemiş, bir seksen boyuyla, filinta gibi gözüküyordu. Mülakatı saat dokuzdaydı. Bir yandan da çantasını hazırlamaya koyulmuş akşam kırtasiyeye gidip yazıcıdan çıkartmış olduğu özgeçmişini çantaya koymadan önce yerleştireceği bir dosya arıyordu. Gardrobun yanında ki, içine öte beri şeyleri de attıkları tekli dolaba baktı. Dolabın en alt gözünde bulduğu yüzlü poşet dosyalarından üç, beş tane aldı. Her ihtimale karşı fazladan yanında bulunduruyordu. Hande Hanım'da eşi hazırlanırken mutfağa geçmiş kahvaltıyı hazırlıyordu. Ocağa üç yumurta koydu. Yumurtalar pişerken buzdolabına yöneldi. Zeytin, peynir, tahin ve sair kahvaltılıkları, mavi dolaptan şeker ve ekmekleri, bardaklıktan üç çay bardağı ile kaşıklıktan çay kaşıklarını ve çatalları teker teker kahvaltı masasının üzerine taşıdı. Tam eşini sofraya çağdırmaya, Berrin'i de uyandırmaya gidiyordu ki mutfağın kapısında Emir Bey 'le neredeyse tokuşacaklardı. Emir Bey'le gelen parfüm kokusu birden burnuna ve boğazına işleyince:

-Öh öh diye öksürüverdi. Hayatım parfüm banyosu mu yaptın sen?

-Niye ki? Çok mu sıkılmışım?

-Sıkmak mı? dedi Hande Hanım şaşkın bir yüz ifadesiyle. Parfümü üzerine boşaltmışsın resmen.

Emir Bey saymaya başladı:

-Koltukaltlarıma, boynuma bir de şöyle üstten bir sıktım o kadar.

-Üstten sıkmana gerek yoktu hayatım. Parfüm de çok keskin herhalde.

Bu arada bir yandan da eşini süzüyor, gözlerini ondan alamıyordu.

-Çok yakışıklı olmuşsun Emir dedi ve latifeyele:

-Kızlar seni kaçırmazsınlar sakın. Sonra ben ne yaparım? Eski günleri yad edercesine:

-En son düğünümüzde böyleydin.

Emir Bey gülerek:

-Sonra hiç yakışıklı değildim yani, öyle mi? dedi. Hande Hanım ufak bir tebessümle karşılık verdikten sonra Berrin'i uyandırmak için gidiyordu ki Emir Bey elleriyle yüzünü kavradığı eşinin yanaklarına kocaman öpücükler kondurdu. Gün ikisi içinde çok güzel başlamıştı. Hande Hanım yüzünden eksik olmayan mutluluk gülümsemeleriyle Berrin'in odasına vardı. Kolları, ayakları, başı bir yerde olan, dünyadan habersiz gibi mışıl mışıl uyuyan kızının yatağına doğru geldi ve başucuna eğilerek:

-Berrin, Berrin diye tatlı tatlı seslenerek uyandırmaya çalıştı.

Berrin'in bütün sınavları bitmişti. Karnesini alacağı güne kadar okulu yoktu. En son dün Dil ve Anlatım sınavına girmiş, bugün ise karne sonrası tatilin bonusu olan dokuz günlük tatile girmişti. Hande Hanım

seslenirken ona uyku sersemi bir halde:

-Beş dakika, sadece beş dakika daha diyerek uyumaya çalışıyordu.

Berrin'in dediği bu beş dakikalar belki bir saat, belki üç saat, belki de öğlene kadar uzayacaktı. Hande Hanım yüzüne kadar çekmiş olduğu yorganı elleriyle kavrayarak beline kadar indirdi.

-Haydi tatlım. Hafta sonu uyursun. Hafta içi uyandığın saatleri bozma, dedi.

Bir yandan uyandırmaya kıyamıyor, diğer yandan her hafta içi aynı saatlerde kalktığı için fire vermesini istemiyordu. Onun için böylesinin daha sağlıklı olduğunu düşünüyordu.

Berrin sıcak yatağını bırakıp, kalkmak istemiyordu. Hande Hanım Berrin'i ellerinden tutarak yavaş yavaş kendine doğru çekti ve ayağa kaldırdı. Berrin sıcak yatağında yatamayacağını anlayınca, mecburen uykulu uykulu banyonun yolunu tuttu. Ellerini yüzünü yıkadı. Göz çevrelerini uykunun ağırlığını üzerinden atabilmek için soğuk suyla iyice ovdu. Askılıktaki havluya silindikten sonra ağır ağır banyodan çıkarak mutfağa gitti. Hande Hanım onu kaldırdıktan sonra mutfağa geçmiş, Emir Bey'le kahvaltı yapıyorlardı. Kendisine sandalye çekti ve oturdu. Babası Emir Bey'e:

-Babacığım, sen kaçta çıkacaksın? diye sordu.

Emir Bey kızına cevap verirken bir yandan da hesap yapıyordu:

-Mülakat saat dokuzda. Ben tam sekizi yirmi geçe çıksam on, on beş dakikada firmanın tam adresini bulana kadar geçer. Vaktinden daha önce orada olurum herhalde. dedi.

Emir Bey bir yandan kahvaltısını yaparken diğer yandan geç kalmamak için devamlı saatine bakıyordu. Çayını yudumlarken tekrar kol saatine baktı ve:

-Saat sekizi beş geçmiş, dedi.

Hızlıca çayını içti ve masadan kalktı. Banyoya gitti. Hande Hanım'da hemen arkasından kalktı. Portmantodan eşinin siyah dizlere kadar olan arkadan küçük yırtmaçlı paltosunu alırken Emir Bey geldi.

Eşinin omuzlarından tutarak açmış olduğu paltoya önce sağ sonra sol kolunu sokarak giydikten sonra çantasını alarak hızlıca evden çıktı. Hande Hanım kapıyı kapadıktan sonra salonun pencerelerine doğru yöneldi. Beyaz tül ve perdeyi elleriyle tutarak araladıktan sonra dar, uzun, hafif bayır olan sokakta hızlı adımlarla giden eşini seyretti. Emir Bey ara ara dönüp kendisini seyreden eşine el sallamayı ihmal etmedi. Bunu evlendiklerinden beri Emir Bey işe giderken hep yaparlardı. Hande Hanım eşini uğurladıktan sonra kapıyı kapatıp pencerelere koşardı. Emir Bey’de giderken sürekli arkasına bakar ara ara el sallardı. Gittiği sokağın bitiminde tekrar eşine el salladı ve sağ sokağa saparak gözden kayboldu. Hande Hanım güneşliği kornişin dibine kadar çekip açtıktan sonra tülü boydan boya güneşliği de alta alacak şekilde çekti, mutfağa gitti. Berrin kahvaltı masasını ufaktan ufaktan kaldırmaya başlamıştı. Hande Hanım yarım kalan çayını içerken diğer yandan Berrin’e yardım ediyordu. Kahvaltı sofrasını topladıktan sonra çıkan bulaşıkları yıkadılar. Saat sekiz buçuk civarlarıydı. Berrin annesine:

-Anne, babamın yeni aldığı romanlardan birini okur musun bana? diye sordu.

-Tamam tatlım. Sen salona geç, ben yatak odasından birini alıp geleyim.

Berrin ikili koltuğa oturmuş salonda annesini bekliyordu. Hande Hanım gardrobun yanındaki tekli dolabın en üst rafından bir roman aldı ve salona geldi. Her zaman oturduğu kanepesine geçti ve derin bir soluk aldıktan sonra romanına başladı:

Tersanede işi bittikten sonra çalıştığı geminin güvertesinde derin maviliklere dalmış, düşünüyordu. Eşi 2 aydır komadaydı. Ya ölürse, ne yapardı? Onsuz nasıl yaşardı? Biricik kızları şevvale kim bakardı? Tamam, bayağıdır anneannesini veya babaannesini bakıyorlardı ama nereye kadar? Daha 5 yaşındaydı şevvali, üzerinde bebek kokusu vardı hala. Önünde ise yaşayacağı kocaman bir hayat vardı. Bir sene sonra okula başlayacaktı. Kendisi işe gidiyordu, çocuğunu yanına alınca onu nasıl hazırlayacaktı. Bir anne kadar olabilir miydi? Yeter miydi kızına? Omzuna bir el dokundu:

-Kazım, eve gitmiyor musun? İş bitti.

-Dalmışım Fuat.

-Eşini mi düşünüyorsun gene. Üzülme, Allah’ın dediğinden gayrısı olmaz. Haydi evine git artık. Zaten erkenden geliyorsun, bir de vaktini burada geçirme.

Hande Hanım birkaç sayfa okuduktan sonra durdu Berrin’e baktı. Koltuğa uzanmış, romanı dinlerken uyuyuvermişti. Kalktı, elindeki romanı masaya bıraktıktan sonra Berrin’in odasına gitti. İnce polar battaniyeyi

aldı, geldi. Üşümesin diye yanlarından iyice sıkıştırarak örtü. Masanın üzerindeki gazeteyi aldı. Kendisine bir sandalye çekti, oturdu ve haberlere bakmaya başladı. Aradan on beş dakika kadar geçmiş saat dokuzu beş geçeyi gösteriyordu. Yapacak başka bir şey bulamayınca kanepesine geçti, uzandı. Yaklaşık bir, bir buçuk saat boyunca uyudu. Uyandığında Berrin hala uyuyordu. Yattığı kanepede üç, beş dakika oturduktan sonra zilin çalmasıyla kalktı. Kapıyı açtı. Emir Bey kolunu kapıya yaslamış, ayaklarının yardımıyla ayakkabılarını çıkarıyordu. Kendisini içeri attıktan sonra salona geçti, kanepenin üzerine rahatlamak ister gibi oturdu, yaslandı. Ayaklarını ileriye doğru uzattı. Berrin'de çalan zilin sesine uyanmış, doğrulup, oturmuştu. Hande Hanım kapıyı kapattıktan sonra salona geldi:

-Önce paltonu çıkarsaydın ya hayatım.

-Dur bir soluklanayım, takım elbiseyle gezmek kolay olmuyor.

Biraz dinlendikten sonra kalktı, üzerinden paltosunu çıkarıp ayakta bekleyen eşine uzattı. Hande Hanım paltoyu portmantoya astı. Açıkta olan sandalyeye oturdu. Berrin:

-Eee, baba?

-Ne eee?

-Görüşmen nasıl geçti? Bir şey söylemiyorsun.

-Fena değil.

-Bir şey söylemediler mi? dedi Hande Hanım.

-Ne söylesinler. Biz sizi ararız dediler. Biliyorsun, görüşmeye gittiğin işyeri eğer böyle diyorsa kabul edilmedin demektir.

-Olsun. Burası olmazsa başka bir yer olur. Üzülme.

-Öyle. Neyse bu da bir deneyim oldu sonuçta.

-Evet.

Emir Bey rolünü çok iyi oynamış, hiçbir şey anlamamışlardı. İşe kabul edilmişti. Tam Hande Hanım kalkıyordu ki:

-Nereye hayatım.

-Mutfağa. Bir bardak su içeceğim.

Emir Bey gülerek:

-İşe kabul edilmediğim için mi? dedi. Gel buraya, sonra alırsın. Müjdem var müjde!

Hande Hanım:

-İşe kabul edildin değil mi? Ben anlamıştım zaten. Biliyordum. dedi.

Emir Bey dalga geçer gibi bir tavırla:

-Tabi tabi. Eminim öyledir.

Hande Hanım sandalyesine tekrar oturduktan sonra Emir Bey kaldığı yerden devam etti:

-Saat dokuzu geçiyordu ben görüşmeye girdiğimde. Ama on dakika evvelen buldum tam adresi. Direk patron ile görüştüm. Çok yumuşak bir adam. Beni kültürlü görünce, bir de diksiyonum düzgün olunca bayağı bir sevdi, patronunda hoşuna gitti konuşmalarım. Bir görseniz, hani derler ya çok kafa bir adam diye aynen öyle. İş konuşuktan sonra, başka şeylerden de konuştuk. Sırf işi konuşmadık yani.

-Peki iş için ne konuştunuz? Neymiş şartları? dedi Hande Hanım merakla.

-Hafta içi her gün sabah dokuzda işbaşı, akşam yedide paydos dedi. Aylık bir buçuk milyar maaş. Kabul ettim tabi hemen. Pazartesi işbaşı yapıyorum inşallah.

-Ay inşallah.

-Çok sevindim baba. Hayırlı olsun.

Küçük bir tebessümle:

-Sağol kızım, artık senin de aylık harçlığın tıkr tıkr akıcak bundan sonra.

Berrin'de biraz sesli gülererek:

-İnşallah, dedi.

Berrin için dokuz günlük bonus tatili su gibi aktı, gitti. Emir Bey'de bu arada yeni işine başlamış, haftanın son gününü kapatacaktı. Günlerden cumaydı. Berrin bugün karne alacaktı. Karneler saat onda verileceğinden bugün sekiz buçukta kalktı. Bu dokuz gün okul yok diye bazen öğleye kadar uzattı kalktığı vakitleri. O yüzden, bugün keyfini sürdüğü fazladan saatlerin şimdi zorluğunu çekiyordu. Hande Hanım sabah yedide kalkmış kahvaltıyı eşiyile beraber yapmıştı. Babası biraz önce çıkmıştı evden. Önce banyoya uğradı sonra mutfağa geldi. Hande Hanım birazdan kaldıracaktı Berrin'i. Geldiğini görünce:

-Ben de seni uyandıracaktım birazdan.

-Zor kalktım zaten.

-Neden? Hep öğlenlere kadar uyuduğun için olmasın.

Berrin gülerek açık iki sandalyeden birine oturdu. Yarım saate kadar kahvaltısını yaptı. Sonra hazırlanmak için odasına gitti. Hande Hanım bu arada kahvaltı masasını kaldırmış, mutfağı düzenliyordu. Berrin birazdan saçlarını toplamış, okul formasını giyinmiş olarak koridora daire kapısının önüne geldi.

-Haydi anne. Ben hazırım.

-Geliyorum.

Portmantodan aldığı montunu giydi. Bu arada Hande Hanım'da gelmiş kendi montunu giyiyordu. Çantasını sırtına aldı. Ayakkabılarını giydi.

-Anne ben kapının önüne iniyorum.

-Tamam Berrin. Hemen geliyorum ben de.

-Saat kaç oldu bu arada?

Hande Hanım kolundaki metal kordon lastik saatine bakarak:

-Dokuzu sekiz geçiyor, dedi.

Portmanto aynasının önündeki anahtar kasesinden evin anahtarlarını ve askılıktan çantasını aldıktan sonra evden çıktı. Berrin apartmanın önünde bekliyordu. Beraber otobüs durağına yürüdüler. Okula vardıkları zaman saat dokuz buçuğa geliyordu. Okul kapısından girdikleri gibi sınıfa çıktılar. Herkes annesiyle veya babasıyla gelmiş öğretmeni bekliyorlardı. Aradan bayağı vakit geçmişti. Öğretmen saat onu çeyrek geçerken elindeki karnelerle sınıfa girdi. Sandalyesine oturdu. Karnelerde biraz düzenlemeler yaptı. Sonra ayağa kalkarak teker teker öğrencileri isimleriyle çağırmaya başladı:

-Ayşe, Fatma, Hüseyin, Eren, Umut ...

Sıra Berrin'e gelince arkadaşları gibi yerini ezberlediği öğretmen masasının yanına geldi. Her öğrencinin karne alırken ve her öğretmenin karne verirken yaptığı gibi:

-Tebrik ederim Berrin. Başarılarının devamını dilerim.

-Teşekkür ederim öğretmenim, verdiğiniz emekler için.

Bir yılsonu daha gelmiş, bütün öğrenciler verdiği emekler kadar almışlardı notlarını. Kimisi sevinmişti, kimisi üzülmüştü. Kimisi aldığı karnenin sonucuna göre ailesinden alacağı hediyeler için seviniyor, kimisi alamayacağı için üzülüyordu. Demek ki çalışmaya ekmek yoktu bu dünyada.

Öğrenciler bir sene boyunca derslerine çalışıp karşılığında notlarını alırlarken, erkekler aileleri için çalışıp bunun karşılığında hakettikleri parayı almıyorlar mı? Hayvanlar bile beslenebilmek için avlarının peşinden koşmuyorlar mı? O küçücük karınca bile boyundan büyük besinleri yuvasına taşıırken, kediler sabahtan akşama kadar çöp karıştırmıyorlar mı? Eğer dünyada mutlu ve sorunsuz yaşamak istiyorsak yapmamız gereken tek şey var

ÇALIŞMAK!

ÇALIŞMAK!

ÇALIŞMAK!

EMİNE KATIRCI